

ROMÂNIA

CURTEA DE APEL CRAIOVA
SECȚIA I CIVILĂ

ÎNCHEIERE

Ședința publică de la 07 Mai 2019

Președinte: -

Judecător: -

Judecător: -

Grefier: -

Pe rol, judecarea recursului formulat de reclamantul [redacted], cu sediul în București, sector 3, împotriva deciziei civile nr. 1094/A/11.12.2018, pronunțată de Tribunalul Mehedinți în dosarul nr. 3837/332/2017, în contradictoriu cu intimata pârâtă UAT COMUNA B, având ca obiect pretenții.

La apelul nominal, făcut în ședința publică, au răspuns consilier juridic [redacted], pentru recurentul reclamant [redacted] și avocat [redacted], pentru intimata pârâtă UAT COMUNA B.

Procedura legal îndeplinită.

S-a făcut referatul cauzei de către grefierul de ședință care a învederat instanței că recurentul reclamant [redacted] a depus la dosar, la data de 03.05.2019, punctul de vedere cu privire la interpretarea art. 25 din Legea nr. 255/2010 și cuprivire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile; intimata pârâtă UAT COMUNA B a depus la dosar note scrise, la data de 07.05.2019, după care;

Instanța, având în vedere existența unei practici neunitare la nivelul instanței cu privire la interpretarea dispozițiilor art. 25 din Legea nr. 255/2010, a pus în discuție, din oficiu, sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la interpretarea acestui text de lege în acest gen de litigii, respectiv dacă textul de lege vizează exclusiv lucrări de expropriere sau are în vedere o arie mai largă de lucrări.

Consilier juridic [redacted], pentru recurentul reclamant [redacted], a solicitat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, pentru motivele arătate în scris, apreciind că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de dispozițiile art. 519 Cod procedură cu privire la obiectul sesizării, anume existența unei cauze aflate în curs de judecată, cauza să fie soluționată în ultimă instanță, de lămurirea modului de interpretare și aplicare a art. 25 din Legea nr. 255/2010 depinde soluționarea prezentei cauze și chestiunea de drept este nouă, întrucât din jurisprudență se constată că Înalta Curte de Casație și Justiție nu s-a mai pronunțat asupra acestei chestiuni până în prezent și nu face obiectul unei recurs în interesul legii în curs de soluționare. Apreciază că obiectul reglementării Legii nr. 255/2010 vizează existența unei exproprieri, or în cauză, așa cum rezultă din înscrisurile existente la dosar, lucrările de construire au fost executate nefăcându-se dovada faptului că terenul asupra căruia au fost efectuate lucrările ar fi fost expropriat. A mai arătat, cu privire la cele invocate de către intimata pârâtă prin notele scrise depuse la dosar, că nu se poate face o legătură între Legea nr. 184/2008 și Legea nr. 255/2010, întrucât Legea nr. 184/2008 a fost abrogată în anul 2010.

Avocat [redacted], pentru intimata pârâtă UAT COMUNA B, a solicitat sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, pentru motivele arătate în notele scrise depuse la dosar, apreciind că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de dispozițiile art. 519 Cod procedură. Apreciază că aplicarea dispozițiilor art. 25

alin. 2 din Legea nr. 255/2010 nu este condiționată de realizarea unei exproprieri. Legea nr. 255/2010 preia dispozițiile Legii nr. 184/2008 care prevedea aceleași scutiri de taxe, dar și măsuri privind exproprierea necesară realizării lucrărilor de interes public, iar Legea nr. 184/2008 a fost aplicată constant cu privire la scutirea de taxe către a lucrărilor de modernizare a drumurilor, fără să condiționeze scutirea de existența unei exproprieri. Intrarea în vigoare a Legii nr. 233/2018 este un argument în plus că art. 25 din Legea nr. 255/2010 prevedea scutiri de la plata taxelor, fără să se impună și condiția exproprierii pentru cauză de utilitate publică.

CURTEA

Deliberând asupra cererii de sesizare a Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, constată următoarele:

I. Verificând admisibilitatea sesizării, în conformitate cu prevederile art. 519 Cod procedură civilă, se reține că:

1. de lămurirea modului de interpretare/aplicare a dispozițiilor ale art.25, alin.2 din Legea nr.255/2010, în forma anterioară modificării aduse prin Legea nr.233/2018, depinde solutionarea pe fond a cauzei, aflată în etapa procesuală a recursului, respectiv dacă, în ceea ce privește lucrările de modernizare a drumurilor comunale executate de pârâtă, operează sau nu scutirea prevăzută de acest text de lege pentru plata taxelor datorate reclamantului Inspectoratul de Stat în Construcții conform Legii nr. 10/1995 privind calitatea în Legii nr. 50/1991.
2. problema de drept enunțată este nouă, deoarece, prin consultarea jurisprudenței, s-a constatat că asupra acestei probleme Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat printr-o altă hotărâre.
3. problema de drept nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare, conform evidențelor Înaltei Curți de Casație și Justiție.

II. Expunere succintă a procesului.

Prin cererea adresată Jud. VM la data de 21.11.2017, înregistrată sub nr.3837/332/2017, reclamantul , în contradictoriu cu pârâta UAT COMUNA B, a solicitat ca instanța, prin hotărârea ce o va pronunța să dispună obligarea pârâtei la plata sumei de 82.494 lei, reprezentând plata cotelor de 0,7% și penalități de întârziere aferente , datorate pentru lucrările de modernizare drumuri comunale și ulițe comuna Bălăcița, județul Mehedinți, conform autorizației de construire nr.1/28.03.2011.

În motivarea cererii, reclamantul a arătat că investitoarea UAT COMUNA B a executat lucrări de modernizare drumuri comunale și ulițe în comuna B, din cadrul obiectivului Proiect integrat modernizare drumuri comunale și ulițe, extinderea alimentare cu apă, canalizare cu stație de epurare în sistem centralizat, comuna B, situate în comuna B, jud. Mh realizate în baza autorizației de construire nr. 1/28.03.2011, emisă de Primăria comunei B , recepționate conform procesului verbal de recepție la terminarea lucrărilor(PVRTL) nr.29/19.09.2012.

A menționat că începerea lucrărilor la obiectivul sus menționat a fost anunțată prin comunicarea privind începerea lucrărilor nr. 120/29.03.2011, iar conform procesului verbal de recepție la terminarea lucrărilor nr.29/19.09.2012, valoarea intervenției recepționate a fost diferită de cea declarată în AC (valoare autorizată-7.572.200 lei), respectiv o valoare de 5.892.429,02 lei. Până la data recepției la terminarea lucrărilor, investitorul a achitat către IJC Mh, suma de 7.572,20 lei reprezentând c/valoarea cotei de 0,1/% din valoarea autorizată a lucrărilor declarată în A, dar după recepția la terminarea lucrărilor, investitorul nu a mai achitat către IJC Mh. nici o altă sumă.

Prin sentința civilă nr. 762/06.06.2018, pronunțată de Jud. VM în dosarul nr. 3837/332/2017, a fost admisă acțiunea având ca obiect „pretenții” formulată de reclamantul în contradictoriu cu pârâta UAT COMUNA B și a fost obligată pârâta la plata către reclamant a sumei de 82.494 lei reprezentând cota de 0,7% și penalități aferente, datorate pentru lucrările de modernizare drumuri comunale și ulițe com. B, jud. Mh, conform autorizației de construire nr. 1/28.03.2011.

Pentru a pronunța această soluție instanța de fond a reținut în esență că, deși în baza autorizației de construire nr.1/28.03.2011 eliberată de Primăria Com. B. pârâta UAT COMUNA B a executat lucrări de modernizare drumuri comunale și sătești în comuna Bî județul Mehedinți, a cărora valoare s-a ridicat la suma de 5.892.429,02 lei, conform procesului verbal de recepție la terminarea lucrărilor nr. 29/19.09.2012, nu a achitat obligațiile legale de plată a sumei 41247 lei reprezentând cota de 0,7%, datorată, potrivit art.40, alin.1 și 2 din Legea nr.10/1995, precum și a sumei de 41247 lei, reprezentând penalități aferente acestui debit.

Au fost înlăturate susținerile pârâtei în sensul că este scutită de la plata taxei, reținându-se că lucrările de construcții nu au fost executate în temeiul și cu aplicarea dispozițiilor Legii nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, nefiind executată nicio expropriere în vederea realizării acestora.

În acest sens, prima instanță a argumentat că Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, cu modificările și completările ulterioare, constituie cadrul juridic necesar pentru pregătirea realizării unor obiective, astfel cum au fost strict și limitativ enumerate de legiuitor la art. 2, iar prevederile art. 25 alin. (2) din lege instituie scutiri de la plata „taxelor” (în măsura în care termenul face referire la cotele prevăzute de Legea nr. 50/1991 și Legea nr. 10/1995) datorate numai pentru lucrările aferente investițiilor care intră sub incidența acestui act normativ, respectiv proiectele cuprinse în programul MT, Departamentului pentru proiecte de infrastructură și investiții străine, MMSC, MDRAP, ME, MFP și ANRM sau în cele ale autorităților administrației publice județene și locale privind dezvoltarea de obiective de interes național, respectiv de interes județean și local.

A apreciat că obiectul de reglementare al Legii nr. 255/2010, cu modificările și completările ulterioare, îl constituie exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, legea neputându-și produce efecte asupra unor situații care exced obiectului său de reglementare, astfel că dispozițiile art. 25 alin. (2) din legea sus invocată, scutesc de „taxele” către prevăzute de Legea nr. 10/1995 și de Legea nr. 50/1991, numai proiectele care întrunesc în mod cumulativ următoarele condiții:

- 1) sunt cuprinse în programul Ministerului Transporturilor, Departamentului pentru proiecte de infrastructură și investiții străine, Ministerului Mediului și Schimbărilor Climatice, Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, Ministerului Economiei, Ministerului Finanțelor Publice și Agenției Naționale pentru Resurse Minerale sau în cele ale autorităților administrației publice județene și locale privind dezvoltarea de obiective de interes național, respectiv de interes județean și local;
- 2) realizarea proiectelor necesită exproprierea pentru cauză de utilitate publică.

În concluzie, constatând că, deși susține încadrarea lucrărilor de construcții efectuate și autorizate prin AC nr. 1/28.03.2011 - în dispozițiile Legii nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauza de utilitate publică, investitorul UAT B. nu a făcut dovada existenței unei hotărâri de expropriere în vederea executării lucrărilor de construcții în cauză, care să justifice această încadrare, prima instanță a admis acțiunea, obligând-o pe pârâtă la plata taxelor solicitate de reclamantă.

Împotriva acestei sentințe în termen legal a formulat apel pârâtă UAT COMUNA B, criticând sentința pentru nelegalitate și netemeinicie, iar prin decizia civilă nr.

1094/A/11.12.2018, pronunțată de Tribunalul Mh. în dosarul nr. 3837/332/2017, a fost admis apelul formulat, s-a schimbat sentința și s-a respins acțiunea.

Pentru a se pronunța astfel, Tribunalul a reținut că, deși la data începerii execuției lucrărilor, Legea nr. 184/2008 era abrogată de Legea nr. 255/2010, acest din urmă act normativ a preluat dispoziția anterioară, dispunând la art. 1 că „Prezenta lege stabilește cadrul juridic pentru luarea măsurilor necesare executării: lucrărilor de construcție, reabilitare și modernizare a drumurilor de interes național, județean și local” și la art.25, alin.2 că „Proiectele cuprinse în programul Ministerului Transporturilor, Departamentului pentru proiecte de infrastructură și investiții străine, Ministerului Mediului și Schimbărilor Climatice, Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, Ministerului Economiei, Ministerului Finanțelor Publice și Agenției Naționale pentru Resurse Minerale sau în cele ale autorităților administrației publice județene și locale, privind dezvoltarea de obiective de interes național, respectiv de interes județean și local, sunt scutite de taxele către prevăzute de Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, cu modificările ulterioare, și de Legea nr. 50/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare”.

Raportat la prevederile legale menționate, Tribunalul a apreciat ca proiectul derulat de parata pentru reabilitarea și modernizarea trotuarelor și carosabilului se înscrie în programul autorităților administrației publice locale privind dezvoltarea de drumuri de interes național, respectiv de interes județean și local, astfel ca aceasta investiție a fost scutită de taxele către ISC menționate în Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, cu modificările ulterioare și în Legea nr. 50/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare.

Au fost înlăturate susținerile intimătei reclamante în sensul că, pentru a beneficia de scutiri, este necesară, pe lângă includerea în programul Ministerului Transporturilor sau cele, ale autorităților administrației publice locale, și exproprierea pentru cauza de utilitate publică, motivându-se că textul de lege nu condiționează scutirea de la plata taxelor de acest lucru.

De asemenea, Tribunalul a apreciat că nu poate fi primită nici susținerea intimătei, prin în sensul că, deși art. 25 alin.2 din Legea 255/2010 nu făcea referire expresă la faptul că s-ar aplica doar lucrărilor pentru care a fost necesară efectuarea de exproprieri, Legea nr. 233/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, a modificat articolul 25 alin. 2, referindu-se în mod expres la lucrările care necesită exproprierea pentru utilitate publică.

Sub acest aspect, s-a reținut că stabilitatea raporturilor juridice a impus legiferarea, cu caracter de principiu, a neretroactivității legii civile, potrivit art. 6 c. civ., iar în speță legea aplicabilă raporturilor juridice deduse judecării este Legea 255/2010, dispozițiile Legii 200/2018 neaplicându-se retroactiv.

Împotriva acestei decizii a formulat recurs reclamantul, criticând-o pentru nelegalitate.

În motivarea recursului, reclamantul a arătat, în esență, că instanța de apel a reținut, în mod greșit, că art.25, alin.2 din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local prevede scutiri de la plata cotelor ce-i erau datorate.

În acest sens, a susținut că, raportat la titlul Legii nr. 255/2010, obiectul reglementării legii de mai sus vizează existența unei exproprieri și că, deși articolul 25 alin. 2 din lege nu făcea referire expresă la faptul că s-ar fi aplicat doar lucrărilor pentru care a fost necesară efectuarea de exproprieri, dintr-o interpretare teleologică a actului normativ reiese faptul că acesta în integralitate privește etapele procedurii de expropriere, aprobările, avizele și documentațiile necesare lucrărilor de construire, reabilitare, modernizare - art. 1 și 2 din leg

Consideră că această concluzie se desprinde și din faptul că Legea nr.233/2018 pentru modificarea și completarea Legii nr. 255/2010 a modificat articolul 25, alineatul (2) din lege, care în form actuală prevede expres că scutirea operează pentru cotele „ datorate pentru lucrările de construcții executate pe coridorul de exproprierie”, în opinia sa noua lege venind să lămurească, să arate expres intenția pe care legiuitorul a avut-o la elaborarea textului

articolului 25 din Legea nr. 255/2010, respectiv condițiile în care operează scutirea de plata cotelor legale datorate Inspectoratului de Stat în Construcții, nefiind vorba despre o retroactivitate a legii, ci despre o lămurire a dispozițiilor actului normativ.

III. Punctul de vedere al părților cu privire la dezlegarea problemei de drept:

Recurentul reclamant. A depus la dosar, la data de 03.05.2019, punctul de vedere cu privire la interpretarea art. 25 din Legea nr. 255/2010 și cu privire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, pe care l-a susținut oral în ședința publică, arătând următoarele:

Cu privire la interpretarea art.25 din Legea nr.255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, recurentul a reiterat susținerile din recursul declarat, arătând că, raportat la disp. art. 41 alin. (1) din Legea nr. 24/2000 privind normele de tehnică legislativă pentru elaborarea actelor normative, republicată, cu modificările și completările ulterioare, potrivit căruia titlul actului normativ cuprinde denumirea generică a actului, în funcție de categoria sa juridică și de autoritatea emitentă, precum și obiectul reglementării exprimat sintetic, obiectul reglementării legii de mai sus vizează existența unei exproprieri.

A mai arătat că, desi articolul 25 alin. 2 din Legea nr. 255/2010 nu face referire expresă la faptul că s-ar aplica doar lucrărilor pentru care a fost necesară efectuarea de exproprieri, dintr-o interpretare teleologică a actului normativ în cauză reiese faptul că acesta în integralitate privește etapele procedurii de exproprieri, aprobările, avizele și documentațiile necesare lucrărilor de construire, reabilitare, modernizare - art. 1 și 2 din lege, ca un argument suplimentar în acest sens invocând și faptul că acest text de lege face parte din capitolul VI denumit „Avize, acorduri, certificate și autorizații” ce se referă la alte obligații ale expropriatorului (art. 24), dar și la alte scutiri de la plata taxelor, tarifelor, aferente procedurii de intabulare a terenurilor necesare realizării obiectivelor de interes național, județean sau local (art. 27).

Apreciază că alin.2 al art.25 trebuie privit în contextul actului normativ, al obiectului de reglementare al acestuia, neputându-i fi dat un alt înțeles, în lipsa unei dispoziții contrare exprese și că acesta o poate scuti pe intimată de la plata taxelor către Inspectoratul de Stat în Construcții prevăzute de Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, cu modificările ulterioare, și de Legea nr. 50/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare numai în cazul în care proiectele întrunesc în mod cumulativ următoarele condiții:

1. sunt cuprinse în programul Ministerului Transporturilor, Ministerului Mediului și Schimbărilor Climatice, Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice și Ministerului Economiei, Ministerului Finanțelor Publice și Agenției Naționale pentru Resurse Minerale sau cele ale autorităților administrației publice județene și locale;

2. terenul pe care au efectuate lucrările a fost expropriat pentru cauză de utilitate publică, această măsură fiind necesară în vederea realizării unor obiective de interes național, județean și local.

Concluzionând, recurentul reclamant a arătat că, deși textul alin. (2) al art. 25 din Legea nr. 255/2010 nu face referire în mod expres la faptul că se aplică doar lucrărilor de investiții de interes național, respectiv de interes județean și local pentru care sunt necesare operațiuni de exproprieri, o astfel de condiție rezultă din însuși titlul actului normativ, din faptul că obiectul de reglementare al legii îl constituie exproprierea pentru cauză de utilitate publică, precum și din analiza succesivă a tuturor articolelor, toate ducând la concluzia că actul normativ vizează și se referă la etapele procedurii de exproprieri și, de asemenea, că nu se aplică la toate investițiile/obiectivele de interes național, județean sau local ci doar acelor care sunt cuprinse în programul Ministerului Transporturilor, Ministerului Mediului și Schimbărilor Climatice, Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice și Ministerului Economiei, Ministerului Finanțelor Publice și Agenției Naționale pentru Resurse Minerale sau cele ale autorităților administrației publice județene și locale.

Ca ultim argument în susținerea punctului de vedere că art. 25 alin. (2) din Legea nr. 255/2010 (forma în vigoare în anii emiterii celor două autorizații de construire) se aplică numai în caz de expropriere, a invocat faptul că modificarea adusă acestui articol prin Legea nr. 233/2018 (în vigoare din august 2018 nu a însemnat o modificare de substanță, ci s-a urmărit înlăturarea erorilor de interpretare a acestui text dincolo de însuși obiectul de reglementare al Legii nr. 255/2010.

În ceea ce privește sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, recurentul apreciază că sunt îndeplinite condițiile prevăzute de dispozițiile art. 519 din Codul de Procedură Civilă, cu privire la obiectul sesizării, respectiv existența unei cauze aflate în curs de judecată, cauza să fie soluționată în ultimă instanță, de lămurirea modului de interpretare și aplicare a art.25 din Legea nr.255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică depinde soluționarea litigiului dedus judecății, iar chestiunea este nouă, din jurisprudență constatându-se că Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat în această privință și problema de drept nu face nici obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

A anexat jurisprudența unor instanțe naționale în materie, hotărâri judecătorești relevante la nivelul Curții de Apel București (decizia nr.32/18.01.2019), Curții de Apel Oradea(decizia nr. 101/CA/11.02.2019) și Curții de Apel Brașov (decizia nr.454/R/03.10,2018, decizia nr. 1623/Ap/15.11.2016).

Intimata pârâtă UAT COMUNA B a depus la dosar note scrise, la data de 07.05.2019, prin care și-a exprimat punctul de vedere cu privire la interpretarea art. 25 din Legea nr. 255/2010 și cu privire la sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, pe care l-a susținut oral de către reprezentantul acestuia în ședința publică.

În opinia sa, art. 25 al. 2 din Legea nr. 255/2010 prevede scutirea de la plata taxelor către Inspectoratul de Stat în Construcții prevăzute de Legea nr. 10/1995 și de Legea nr. 50/1991 pentru proiectele cuprinse în programul Ministerului Transporturilor și Infrastructurii, Ministerului Mediului și Pădurilor, Ministerului Dezvoltării Regionale și Turismului și Ministerului Economiei Comerțului și Mediului de Afaceri sau în cele ale autorităților administrației publice județene și locale, privind dezvoltarea de obiective de interes național, respectiv de interes județean și local, iar aplicarea acestui text de lege nu este condiționată de realizarea unei exproprieri.

În acest sens, a susținut că Legea nr. 255/2010 preia disp. Legii nr. 184/2008, care prevedea aceleași scutiri de taxe, reglementând și exproprierea necesarii realizării lucrărilor de interes public, Legea nr. 184/2008 fiind aplicată constant cu privire la scutirea de taxe către lucrărilor de modernizare a drumurilor fără să condiționeze scutirea de existența unei exproprieri.

Consideră că intrarea în vigoare a Legii nr. 233/2018 care prevede îndeplinirea condiției existenței exproprierii pentru cauză de utilitate publică, este încă un argument că Legea nr. 255/2010, în art. 25, prevedea scutiri de la plata taxelor, fără să impună și condiția exproprierii pentru cauză de utilitate publică. Din punctul său de vedere, a pretinde altfel ar însemna să se accepte faptul că legea civilă retroactivează, încălcându-se principiul neretroactivității legii civile prevăzută de art. 15 al. 2 din Constituția României.

A mai arătat că, înainte de intrarea în vigoare a Legii nr. 233/2018, art. 25 din Legea nr. 255/2010 nu prevedea condiția existenței exproprierii, astfel că „ubi lex non distinguit, nec nos distinguere debemus”.

Consideră că interpretarea în sensul că art. 25 al. 2 din Legea nr. 255/2010 se aplică numai în situația realizării exproprierii echivalează cu acceptarea că persoanele sunt obligate la respectarea unei norme legale al cărei conținut nu este precis și previzibil, în considerarea art. 1 al. 5 din Constituția României și că nu se poate pretinde respectarea unei norme juridice nepredictibile pentru că s-ar aduce atingere principiului securității juridice, cu atât mai mult în situația disp. art. 25 al. 2 din L. nr. 255/2010, care nu prevedea condiția exproprierii,

legiuitorului introducând ulterior această condiție, prin modificarea art. 25 alin. 2 din Legea nr. 233/2018.

Față de motivele expuse mai sus, apreciază că este admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție, potrivit art. 519 Cod procedură civilă, în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la dezlegarea următoarei chestiuni de drept: interpretarea dispozițiilor art. 25 al. 2 din Legea nr. 255/2010 în situația în care pentru lucrările autorizate nu a fost realizată o expropriere pentru utilitate publică raportat la disp. art. 25 nr.2 din Legea nr. 233/2018 de modificare și completare Legii nr. 255/2010, menționând că aceasta este o chestiune nouă, asupra căreia Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și nici nu face obiectul unui recurs în interesul legii.

IV. Punctul de vedere motivat al completului de judecată:

1. Redarea normei de drept internă ce urmează a fi supusă dezlegării Înaltei Curți de Casație și Justiție:

Dispozițiile art. 25 alin. 2 din Legea nr. 255/2010 privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local legea aplicabilă în cauză - în forma anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 233/2018: „Proiectele cuprinse în programul Ministerului Transporturilor, Departamentului pentru proiecte de infrastructură și investiții străine, Ministerului Mediului și Schimbărilor Climatice, Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, Ministerului Economiei, Ministerului Finanțelor Publice și Agenției Naționale pentru Resurse Minerale sau în cele ale autorităților administrației publice județene și locale, privind dezvoltarea de obiective de interes național, respectiv de interes județean și local, sunt scutite de taxele către Inspectoratul de Stat în Construcții prevăzute de Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, cu modificările ulterioare, și de Legea nr. 50/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare”.

2. Redarea altor norme interne relevante:

- Art.25, alin.2 din Legea nr.255/2010, privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local, în forma actuală, ulterior modificării aduse prin Legea nr.233/2018:

„Proiectele cuprinse în programul Ministerului Transporturilor, Companiei Naționale de Administrare a Infrastructurii Rutiere, Ministerului Mediului, Ministerului Apelor și Pădurilor, Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, Ministerului Economiei sau în cele ale autorităților administrației publice județene și locale, privind dezvoltarea de obiective de interes național, respectiv de interes județean și local, și care necesită exproprierea pentru cauză de utilitate publică în înțelesul prezentei legi, sunt scutite de cotele către Inspectoratul de Stat în Construcții prevăzute de Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, republicată, cu modificările ulterioare, și de Legea nr. 50/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare, datorate pentru lucrările de construcții executate pe coridorul de expropriere”.

- Art.3, alin.10 din Legea nr.198/2004, privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de drumuri de interes național, județean și local, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr.184/2008:

„Proiectele cuprinse în programul Ministerului Transporturilor sau în cele ale autorităților administrației publice locale privind dezvoltarea de drumuri de interes național, respectiv de interes județean și local sunt scutite de taxele către Inspectoratul de Stat în Construcții menționate în Legea nr. 10/1995 privind calitatea în construcții, cu modificările ulterioare, și în Legea nr. 50/1991, republicată, cu modificările și completările ulterioare.”

3. Prezentarea jurisprudenței proprii instanțe:

La nivelul Curții de Apel Craiova, există practică neunitară privind interpretarea și aplicarea art.25, alin.2 din Legea nr.255/2010, în forma anterioară modificării aduse prin Legea nr.233/2018.

Astfel, au fost identificate decizia civilă nr.409/10.04.2019, pronunțată în dosarul nr. 3838/332/2017, decizia civilă nr.218/27.02.2019, pronunțată în dosarul nr. 3745/332/2017, decizia civilă nr.266/07.03.2019, pronunțată în dosarul nr. 591/313/2018, prin care recursurile declarate de reclamantul Inspectoratul de Stat în Construcții au fost respinse, apreciindu-se că scutirea prevăzută de art.25, alin.2 din Legea nr.255/2010, în forma în vigoare anterior modificării aduse prin Legea nr.233/2018, nu vizează doar lucrările de construcții executate ca urmare a exproprierii pentru cauză de utilitate publică și care se situează pe coridorul de expropriere.

În considerentele acestor hotărâri s-a argumentat, în esență, că textul art.25, alin.2 din Legea nr.255/2010 nu condiționează acordarea scutirii de existența unei exproprieri, că acest articol preia reglementarea anterioară prevăzută de art. I pct. 4 alin. (10) din Legea nr. 184/2008, prin care s-a modificat Legea nr.198/2004 privind unele măsuri prealabile lucrărilor de construcție de drumuri de interes național, județean și local, că aceste două acte normative, deși nu aveau în titlu expropriere pentru cauză de utilitate publică, din conținutul lor rezultă că majoritatea dispozițiilor se referă tot la procedura exproprierii dispusă în vederea lucrărilor de construire a unor drumuri, iar în condițiile în care sunt evitate paralelismele în reglementare, așa cum dispune art. 16 din Legea 24/2000, nimic nu împiedică să fie stabilită într-un act normativ special, cum este legea privind expropriere în vederea executării unor investiții în infrastructură, o normă juridică privitoare și la investiții în același domeniu, dar care nu sunt realizate prin expropriere. S-a reținut, totodată, că Legea nr.233/2018 prin care s-a modificat art.25, alin.2 din Legea nr.255/2010, prevăzându-se expres că scutirea operează doar de la plata cotelor datorate pentru lucrările de construcții executate pe coridorul de expropriere a intrat în vigoare la data de 17.08.2018, neputându-se aplica retroactiv.

Contrar opiniei exprimate în aceste hotărâri, prin decizia civilă nr.285/12.03.2019, pronunțată în dosarul nr. 3902/332/2017, s-a admis recursul declarat de reclamantul Inspectoratul de Stat în Construcții, s-a casat în parte decizia pronunțată în apel și s-a trimis cauza spre rejudecare la aceeași instanță, apreciindu-se că art.25, alin.2 din Legea nr.255/2010 în forma inițială prevede scutirea de la plata taxelor datorate conform Legii nr.10/1995 și Legii nr.50/1991 numai în cazul lucrărilor de construcții executate în legătură cu o expropriere pentru cauză de utilitate publică, ipoteză care nu se regăsea în speță.

În considerentele acestor decizii s-a reținut, în esență, că, deși art.25, alin.2 din Legea nr.255/2010, în forma inițială, nu prevedea expres acest lucru, o interpretare sistematică și teleologică a prevederilor Legii nr.255/2010 impun concluzia că scutirea operează doar dacă lucrările de construcții executate vizează expropriere, Legea nr.233/2018 pentru modificarea și completarea acestui act normativ venind să clarifice doar intenția inițială a legiuitorului, iar nu să modifice sfera de aplicare a normei ce prevede această scutire.

4. Prezentarea jurisprudenței naționale/a altor state/comunitară/a drepturilor omului apreciate a fi relevantă pentru dezlegarea problemei de drept supuse analizei :

Singura parte care a depus jurisprudență națională în susținerea punctului său de vedere, a fost recurentul Inspectoratul de Stat în Construcții, între acestea relevante în ceea ce privește soluționarea chestiunii de drept litigioase fiind deciziile nr.454/R/03.10.2018 și nr. 1623/Ap/15.11.2016, pronunțate de Curtea de Apel Brașov, decizia nr.32/18.01.2019 a Curții de Apel București, hotărâri judecătorești în cuprinsul cărora art.25, alin.2 din Legea nr.255/2010, în forma inițială, a fost interpretat în sensul că scutirea de la plata taxelor/cotelor datorate Inspectoratului de Stat în Construcții potrivit Legii nr.10/1995 și Legii nr.50/1991 operează numai pentru lucrările de construcții executate în legătură cu o expropriere pentru cauză de utilitate publică.

5. Punctul de vedere al completului de judecată asupra chestiunilor de drept dezlegate:

Deși este cert că art.25, alin.2 din Legea nr.255/2010, în forma anterioară modificării de Legea nr.233/2018, redată anterior, nu prevedea expres că scutirea de la plata taxelor prevăzute de Legea nr.10/1995 și Legea nr.50/1991 se acordă numai pentru lucrările de construcții necesare realizării unei exproprieri pentru cauză de utilitate publică, executate în cadrul proiectelor autorităților administrației publice județene și locale, privind dezvoltarea de obiective de interes național, respectiv de interes județean și local, în opinia completului, o interpretare teleologică și sistematică a normelor cuprinse în Legea nr.255/2010 impune o astfel de concluzie.

În acest sens, trebuie avut în vedere că scopul adoptării Legii nr.255/2010 și obiectul acesteia de reglementare reies chiar din titlul acesteia, și anume legea privind exproprierea pentru cauză de utilitate publică, necesară realizării unor obiective de interes național, județean și local.

În expunerea de motive a Legii nr.255/2010, ce se regăsește în format electronic pe site-ul Camerei Deputaților (<http://www.cdep.ro/proiecte/2010/600/00/9/em609.pdf>) s-a arătat că:

„ Prin prezentul act normativ, inițiatorul propune un cadru juridic pentru luarea măsurilor de pregătire a realizării obiectivelor de interes național, județean și local și a obiectivelor de importanță strategică și securitate națională, care în forma simplificată, să stabilească relația dintre expropriat și expropriator, cu respectarea drepturilor ce revin (...).

Procedurile de expropriere instituite de prezentul proiect de act normativ permit, în primul rând, ducerea la îndeplinire, în timp util, a procesului accelerat de realizare a obiectivelor de interes național, județean și local și a obiectivelor de importanță strategică și securitate națională, conform strategiilor și programelor aprobate de Guvernul României precum și onorarea în termen de către statul român a obligațiilor asumate prin convențiile și acordurile internaționale”.

În considerarea scopului avut în vedere de inițiatorul actului normativ, se constată că Legea nr.255/2010, ulterior stabilirii domeniului său de aplicare la art.1, determinării sferei lucrărilor de utilitate publică, a calităților de expropriator și expropriat, reglementează în continuare întreaga procedură a exproprierii, stabilind în capitolele următoare etapele, competențele autorităților implicate în procedura exproprierii, drepturile expropriatului și obligațiile expropriatorului și ale altor autorități competente.

Scutirea prevăzută de art.25, alin.2 din Legea nr.255/2010 se regăsește în capit.V, subcapitolul din lege intitulat „Avize, acorduri, certificate și autorizații”, care se referă la eliberarea certificatului de urbanism, autorizației de construcție, a altor avize și acorduri pentru executarea lucrărilor, la art.24, alin.1 din lege prevăzându-se că toate această documentație „*pentru eliberarea certificatelor de urbanism necesare realizării lucrărilor prevăzute la art. 1 se depun de către expropriator*”. Din această prevedere se desprinde din nou concluzia că lucrările prevăzute la art.1 din lege sunt executate în legătură cu exproprierea, numai în urma declanșării unei astfel de proceduri existând persoane juridice care dobândesc calitatea de expropriator și cărora le revin obligațiile de obținere a documentației necesare prevăzute la acest capitol.

Prin urmare, din interpretarea coroborată a acestor texte de lege rezultă că scutirea prevăzută de art.25, alin.2 din Legea nr.255/2010 operează numai în cazul lucrărilor executate în cadrul proiectelor cuprinse în programul Ministerului Transporturilor, Departamentului pentru Proiecte de Infrastructură, Investiții Străine, Parteneriat Public- Privat și Promovarea Exporturilor, Ministerului Mediului și Schimbărilor Climatice, Ministerului Dezvoltării Regionale și Administrației Publice, Ministerului Economiei, Ministerului Finanțelor Publice și Agenției Naționale pentru Resurse Minerale sau în cele ale autorităților administrației publice județene și locale, privind dezvoltarea de obiective de interes național, respectiv de

interes județean și local și care sunt în legătură cu exproprierea unor terenuri pentru cauză de utilitate publică.

Că sfera lucrărilor în privința cărora operează scutirea menționată trebuia delimitată, încă de la început, ca fiind în legătură cu o expropriere pentru cauză de utilitate publică a confirmat inclusiv legiuitorul, prin adoptarea Legii nr.233/2018, prin care a completat textul art.25, alin.1 prevăzând expres că scutirea privește taxele „ datorate pentru lucrările de construcții executate pe coridorul de expropriere”.

Sub acest aspect, completul apreciază că Legea nr.233/2018 a adus doar clarificări unui text de lege care a fost susceptibil de mai multe interpretări și a cărui semnificație putea fi dedusă doar din interpretarea corelată a acestuia cu celelalte norme cuprinse în Legea nr.255/2010. Prin acest act normativ, legiuitorul nu a restrâns însă sfera de aplicare a scutirii doar la lucrările executate pentru expropriere, de la început aceasta fiind delimitată în raport cu lucrările enumerate la art.1, a căror efectuare este vizată tocmai de realizarea exproprierii pentru cauză de utilitate publică, ci și-a exprimat într-o manieră mult mai clară intenția de legiferare inițială.

De asemenea, din punctul de vedere al completului faptul că, ulterior abrogării Legii nr.198/2004, astfel cum a fost modificată și completată prin Legea nr.184/2008, prevederile art.3, alin.10 din actul normativ abrogat au fost preluate în art.25, alin.2 din Legea nr.255/2010, nu trebuie să conducă automat la concluzia menținerii scutirii de la plata taxele către ... menționate în Legea nr. 10/1995 și în Legea nr. 50/1991 pentru toate lucrările de construcții executate în cadrul proiectelor „ cuprinse în programul Ministerului Transporturilor sau în cele ale autorităților administrației publice locale privind dezvoltarea de drumuri de interes național, respectiv de interes județean și local”, în condițiile în care domeniul de aplicare al celor două legi nu este identic. Abrogarea unui act normativ printr-un nou act normativ legiferând parțial în același domeniu nu impune legiuitorului reluarea integrală și în aceeași formă a reglementărilor din legea anterioară iar, în cazul în care aceasta se produce, sfera de aplicare nu poate fi prezumată ca fiind aceeași, norma preluată neputând fi desprinsă din contextul noului act normativ în care este cuprinsă, interpretată și aplicată independent de obiectul de reglementare a acestuia, în aceeași manieră ca cea impusă de actul normativ abrogat.

În concluzie, dată fiind practica neunitară la nivelul instanței cu privire la problema de drept anterior prezentată, Curtea, în conformitate cu prevederile art. 519 Cod procedură civilă va constata admisibilă sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile cu privire la următoarea chestiune de drept:

Dacă art. 25 alin. 2 din Legea nr. 255/2010, în forma anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 233/2018, se interpretează în sensul că scutirea de la plata taxelor datorate prevăzută de textul de lege menționat mai sus vizează exclusiv lucrările realizate în legătură cu o expropriere pentru cauză de utilitate publică în cadrul proiectelor autorităților administrației publice județene sau locale privind dezvoltarea de obiective de interes național, respectiv de interes județean și local sau orice alt fel de lucrări de construcții executate în cadrul acestor proiecte.

În baza dispozițiilor art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă, va suspenda judecarea recursului până la pronunțarea hotărârii prealabile de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII
DISPUNE:

În baza art. 520 alin. 1 Cod procedură civilă, sesizează Înalta Curte de Casație și Justiție pentru dezlegarea chestiunii de drept care privește problema de drept din prezenta cauză, respectiv:

Dacă art. 25 alin. 2 din Legea nr. 255/2010, în forma anterioară modificărilor aduse prin Legea nr. 233/2018, se interpretează în sensul că scutirea de la plata taxelor datorate prevăzută de textul de lege menționat mai sus vizează exclusiv lucrările realizate în legătură cu o expropriere pentru cauză de utilitate publică în cadrul proiectelor autorităților administrației publice județene sau locale privind dezvoltarea de obiective de interes național, respectiv de interes județean și local sau orice alt fel de lucrări de construcții executate în cadrul acestor proiecte.

În baza dispozițiilor art. 520 alin. 2 Cod procedură civilă, suspendă judecarea recursului formulat de reclamantul . . . împotriva deciziei civile nr. 1094/A/11.12.2018, pronunțată de Tribunalul Mehedinți în dosarul nr. 3837/332/2017, în contradictoriu cu intimata pârâtă UAT COMUNA B, având ca obiect pretenții, până la pronunțarea hotărârii prealabile de către Înalta Curte de Casație și Justiție.

Cu recurs pe toată durata suspendării judecării cauzei, în ceea ce privește această măsură.

Pronunțată în ședința publică de la 07 Mai 2019.

Președinte,

Judecător,

Judecător,

Grefier,